

Sygn. akt: I.Ca.241/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2016 roku

Sąd Okręgowy w Suwałkach I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Elżbieta Iwona Cembrowicz
------------------------	-------------------------------

po rozpoznaniu w dniu 30 czerwca 2016 roku w Suwałkach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **Kancelarii (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K.**

przeciwko **A. O.**

o zapłatę

na skutek apelacji powoda Kancelarii (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w K. od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Suwałkach I Wydziału Cywilnego z dnia 10 marca 2016 roku w sprawie sygn. akt I.C.64/16

oddala apelację.

SSO Elżbieta Iwona Cembrowicz

Sygn. akt I.Ca.241/16

UZASADNIENIE

Powód Kancelaria (...) S.A. z siedzibą w K. w pozwie wniesionym przeciwko A. O. domagał się zasądzenia od pozwanej kwoty 1.529,99 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 28 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że na podstawie umowy cesji wierzytelności przejął od K. (...) w W. wierzytelność wobec pozwanej. O dokonanej cesji pozwana została poinformowana pismem z dnia 19 lutego 2015 roku. A. O. w dniu 24 lipca 2014 roku zawarła z Cedentem umowę pożyczki na kwotę 1.000 zł, za pośrednictwem należącej do Cedenta platformy internetowej www.kredito24.pl. (...) przed wypłaceniem przez Cedenta środków pieniężnych w umówionej wysokości na wskazane przez nią konto bankowe – dokonała weryfikacji swoich danych osobowych oraz akceptacji warunków umowy, realizując czynności weryfikacyjne zgodnie z Umową pożyczki. Cedent w dniu 24 lipca 2014 roku wypłacił środki pieniężne zgodnie z zawartą umową pożyczki. Całkowita należność z tytułu umowy pożyczki, którą pozwana zobowiązała się zwrócić do dnia 27 sierpnia 2014 roku wynosi 1.529,99 zł. Pozwana do dnia dzisiejszego nie uregulowała swego zadłużenia wynikającego ze wskazanej wyżej umowy.

Pozwana A. O. nie zajęła merytorycznego stanowiska w sprawie.

Wyrokiem zaocznym z dnia 10 marca 2016 r. w sprawie sygn. akt I.C.64/16 Sąd Rejonowy w Suwałkach I Wydział Cywilny oddalił powództwo.

W uzasadnieniu w/w orzeczenia, Sąd Rejonowy wskazując na treść art. 505³² § 1 k.p.c. podniósł, iż w niniejszej sprawie na poparcie twierdzeń powód przedłożył umowę przelewu wierzytelności wraz z załącznikiem, zawiadomienie o przelewie wierzytelności i wezwanie do zapłaty, umowę ramową pożyczki oraz pogląd przelewu.

Natomiast, przytaczając treść art. 509 § 1 k.c. Sąd I instancji podniósł, iż złożone przez powoda umowa sprzedaży i przeniesienia wierzytelności stanowią jedynie kserokopie dokumentów nieopatrzone podpisem o ich zgodności z oryginałem. Niepoświadczona podpisem strony kserokopia nie jest zaś dokumentem. Zatem, w ocenie Sądu Rejonowego, złożone przez powoda kopie nie mają żadnego waloru dowodowego, choćby właściwego dokumentom prywatnym w rozumieniu art. 245 k.p.c. Umowa ramowa pożyczki w żaden sposób nie pozwala Sądowi I instancji zweryfikować zasadności dochodzonego roszczenia. Ponadto umowa ta wraz z wezwaniem do zapłaty i zawiadomieniem o przelewie wierzytelności również stanowiły kserokopie dokumentów nieopatrzone podpisem o ich zgodności z oryginałem. Sąd Rejonowy, wskazując na treść art. 7 ust. 3 Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, również poglądu przelewu nie uznał za dowód w sprawie, gdyż jest on jedynie wydrukiem potwierdzającym dokonanie transakcji drogą elektroniczną. W ocenie Sądu I instancji powód nie złożył jakiegokolwiek dokumentu mającego stanowić dowód istnienia zobowiązania pozwanej, wysokości świadczenia, terminu spełnienia świadczenia. Powód, jako podmiot domagający się od pozwanej zapłaty, winien udowodnić zarówno istnienie zobowiązania pozwanej jak i jego wysokość.

Od powyższego wyroku zaocznego apelację wywiódł powód zaskarżając go w całości i zarzucając Sądowi Rejonowemu naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie tj. brak wszechstronnego rozważania zebranego w sprawie materiału dowodowego przez Sąd orzekający i odmówienie mocy dowodowej przedłożonym w sprawie wydrukami, w sytuacji gdy przedmiotowe wydruki winny być traktowane jako dowody należycie wykazujące istnienie przysługującej powodowi należności, art. 232 zd. 2 k.p.c. w zw. z art. 299 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie i nieprzeprowadzenie przez Sąd I instancji dowodu z przesłuchania stron – strony pozwanej, w sytuacji gdy zdaniem Sądu (czemu powód konsekwentnie zaprzecza) w sprawie brak było środków dowodowych, art. 308 § 1 k.p.c. przez jego niezastosowanie i zaniechanie przeprowadzenia przez Sąd I instancji dowodów przedłożonych w postępowaniu wydruków jako dowodów utrwalonych za pomocą urządzeń wskazanych w w/w przepisie, art. 339 § 2 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie przez Sąd orzekający, iż w sprawie zachodzą uzasadnione wątpliwości, w sytuacji gdy w przedmiotowym stanie faktycznym takie wątpliwości nie wystąpiły, czego skutkiem winno być przyjęcie przez Sąd orzekający wskazanych przez powoda twierdzeń za prawdziwych.

Wskazując na powyższe zarzuty powód wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty 1.529,99 zł wraz z odsetkami w wysokości ustawowej, liczonymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania i zasądzenie od pozwanej na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania w całości wraz z obowiązkiem orzeczenia o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda, jako bezzasadna, podlegała oddaleniu.

Sąd Okręgowy w całości aprobuje stanowisko Sądu Rejonowego, że powództwo nie mogło być uwzględnione. Przedstawiony przez powoda materiał dowodowy został oceniony zgodnie z wymaganiami prawa procesowego, w tym też zgodnie z art. 60 k.c., 232 k.p.c. w zw. z art. 229 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c. oraz zgodnie z art. 339 § 2 k.p.c., których obrazę m.in. zarzucono w apelacji i nie dawał on podstawy do poczynienia ustaleń faktycznych uzasadniających uwzględnienie żądania pozwu.

Przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy strony faktycznej wyroku i zastępuje postępowanie dowodowe tylko wówczas, gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwości

(uzasadnienie wyroku SN z dnia 18 lutego 1972 r., III CRN 539/71, OSNCP 1972, nr 7-8, poz. 150, Legalis nr 16044). Sąd Rejonowy wskazał na istnienie tych wątpliwości powołując się na formę przedłożonych przez powoda dowodów tj. niepoświadczonych za zgodność z oryginałem kserokopii.

Sąd Okręgowy podzielił to stanowisko. Zgodnie bowiem z ugruntowanym orzecnictwem moc dowodowa kserokopii uwarunkowana jest uprzednim poświadczeniem zgodności kserokopii z oryginałem. Niepoświadczona za zgodność z oryginałem kserokopia nie jest zatem dokumentem, jeżeli zaś pismo nie może być uznane za dokument, nie może być ono również podstawą do przeprowadzenia dowodu (por. wyrok SN z dnia 16 czerwca 2000 r., IV CKN 59/00, LEX Nr 533122; wyrok SN z dnia 29 kwietnia 2009 r., II CSK 557/08, LEX Nr 584200). Należy podkreślić, że sama odbitka ksero lub inna kopia reprograficzna nie jest dokumentem w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania cywilnego i nie może dokumentu zastąpić. Jeżeli zatem odbitka kserograficzna (kserokopia) nie jest odpowiednio poświadczona, to nie stanowi ona dokumentu, a sądowi nie wolno przeprowadzać w tej sytuacji dowodu z dokumentu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10 stycznia 2008 r., V.AC.a.816/07, Legalis nr 101881 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 19 czerwca 2013 r., I.AC.a.166/13, Legalis nr 739845). Niepoświadczona kserokopia jest tylko środkiem uprawdopodobnienia za pomocą pisma, pozwalającym na dopuszczenie dowodu z zeznań świadków i dowodu z przesłuchania stron (art. 74 § 2 k.c.), w tym zakresie strona powodowa nie przedstawiła właściwej inicjatywy.

Wskazać należy, że ustawa dopuszcza wprawdzie przedstawienie – zamiast oryginałów dokumentów – ich odpisów, jednakże odpisem jest uwierzytelniona kopia oryginału dokumentu przez notariusza lub przez występującego w sprawie adwokata, radcę prawnego, radcę Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa lub rzecznika patentowego (art. 129 k.p.c.). Poświadczenie powinno zawierać podpis pełnomocnika, datę i oznaczenie miejsca jego sporządzenia. Takich zaś dokumentów dowodzących twierdzeń powoda nie przedłożono.

Powód do akt sprawy złożył jedynie niepoświadczoną za zgodność z oryginałem kserokopię umowy przelewu wierzytelności z dnia 19 lutego 2015 r. z niepodpisany przez strony umowy przelewu wyciągiem z załącznika nr 1, niepoświadczona za zgodność z oryginałem kserokopie zawiadomienia pozwanej o dokonaniu cesji wierzytelności z dnia 19 lutego 2015 roku wraz z wezwaniem do zapłaty, umowę ramową pożyczki nr (...), która nie zawiera podpisu pożyczkobiorcy i może być traktowana jedynie jako projekt umowy, a także potwierdzenie dokonania przez pozwaną na rzecz (...) Spółka z o.o. przelewu kwoty 0,01 zł i pogład przelewu kwoty 1.000 zł wykonanego przez (...) (...) na rzecz pozwanej.

Zdaniem Sądu Okręgowego zgodzić się należy z Sądem I instancji, że powyższe dowody (kserokopie dokumentów) nie stanowiły dostatecznej podstawy do przyjęcia, że powód w drodze umowy cesji nabył wierzytelność dochodzoną pozwem, a także brak stosownych dowodów pozwalających na ustalenie, że doszło do zawarcia umowy pożyczki pomiędzy pozwaną a poprzednikiem prawnym powoda. Wbrew twierdzeniom apelacji powód nie przedstawił żadnych dowodów potwierdzających rejestrację i dokonanie przez pozwaną poszczególnych czynności na platformie internetowej www.kredito24.pl, ani wyrażenie przez nią woli zawarcia umowy pożyczki na kwotę 1.000 zł. Powód nie wykazał również na jakim to trwałym nośniku umowa pożyczki została zawarta ani też nośnika takiego do akt sprawy nie załączył. Nadto, w żaden sposób nie można powiązać ciągu liter wpisanych przez pozwaną w tytule wykonanego przez nią przelewu kwoty 0,01 zł na rzecz (...) Spółka z o.o. z dokonaniem przez (...) Polska przelewem kwoty 1.000 zł na rzecz pozwanej, czy z numerem umowy rzekomo przez nich zawartej.

Przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. Nr 126, poz. 715 ze zm.), jak i przepisy prawa międzynarodowego, w tym powołany w apelacji art. 10 ust. 1 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki, dopuszczają zawieranie umowy o kredyt konsumencki z konsumentem bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość, o której mowa w ustawie z dnia 02 marca 2000 r. o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. Nr 22, poz. 271, z późn. zm.). Ani jednak przepisy ustawy o kredycie konsumenckim, ani regulacje art. 16a-16e ustawy o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny stanowiące implementację dyrektywy 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego (Dz.Urz. UE L Nr 271, s. 16) dotyczącej sprzedaży

konsumentom usług finansowych na odległość oraz zmieniającej dyrektywę Rady 90/619/EWG oraz dyrektywy 97/7/WE i 98/27/WE nie regulują bezpośrednio kwestii formy wymaganej dla zawarcia umowy, a jedynie główne obowiązki informacyjne przedsiębiorcy zawierającego umowę na odległość oraz prawo i warunki do odstąpienia od umowy. Dlatego też przyjąć należy, że wola pożyczkobiorcy może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny, w tym również przez ujawnienie tej woli w postaci elektronicznej (art. 60 k.c.).

Sąd Rejonowy oddalając powództwo w żadnym razie nie prezentował poglądu, jakoby umowa o kredyt konsumencki mogła być zawarta wyłącznie w formie papierowej. W ocenie Sądu Okręgowego, dowód wpłaty na rzecz pozwanej kwoty 1.000 zł nie jest wystarczający do uznania, że pozwana wyraziła wolę zawarcia umowy pożyczki na warunkach opisanych w uzasadnieniu pozwu. Strona powodowa nie wykazała również wiarygodnym dokumentem z czego wynika różnica w kwocie rzekomo udzielonej pożyczki (1.000 zł), a kwotą dochodzoną pozwem (1.529,99 zł), uniemożliwiając tym samym Sądowi weryfikację powołanych twierdzeń.

Mając więc powyższe na uwadze, uznając apelację za nieusprawiedliwioną, na podstawie art. 385 k.p.c., orzeczono jak w wyroku.

SSO Elżbieta Iwona Cembrowicz